

Plecînd de la o repetiție, spre a reveni, seara, la spectacol...

invitatul nostru

DIONISIE VITCU:

„Nu sînt un actor de comedie...”

— **Dionisie Vitcu** — sau **Dionică** sau **Dionel**, cum și se spune în culise —, ce-ai zice dacă aș începe discuția noastră avertizîndu-te că nu prea mi-a plăcut rolul pe care l-ai făcut ?

— Aș zice că nu e prima dată cînd îmi faci figura asta și uite că totuși sîntem prieteni — vorba cîntecului — „de-o viață”. Dar la ce rol te referi ? (**Convorbirea** — n.n. — are loc după o „microstagionă” ieșcană, în care Vitcu interpretează mai multe roluri.)

— **La cel din Față-n față** cu teatrul.

— **A, Iov!** Dar ce era rău acolo ? Mie mi-a plăcut. Și, dacă mă gîndesc bine, cred că i-a plăcut și regizorului, lui **Mirel Ilieșiu**, că după premieră a venit la mine și mi-a mulțumit. Mi se pare că așa se interpretează chestia asta. Ce ai tu cu **Iov** ?

— **Cu Iov** — nimic, cu tine am ce am, și parcă și cu **Mirel Ilieșiu**. Nu așa mă așteptam să fie văzut personajul. Este un ridicol, un mitoman a cărui suferință imaginară e făcută să provoace risul, or, voi l-ați cufundat într-o baie de dramă și desprarc, de o plictiseală...

— Adică tu îl vedeai în comic ?

— **Bineînțeles. Mai ales că jucai tu rolul, deci era un „emploi” ireproșabil.**

— **M-ați înnebunit, voi, criticii, cu eticheta asta „Vitcu — actor de comedie”. De unde-ați scos-o ? Eu sînt actor, și gata. Joc ce mi se cere și cum mi se cere.**

Un rol în care actorul re trăiește mereu miracolul descoperirii — cel din „Jurnalul unul nebun“ de Gogol

— Chiar așa ?

— În fine, nu chiar așa, dar înțelegi tu ce vreau să spun. Dacă vrei să știi, află că îmi place mult mai mult să joc dramă. E drept, în comedie mi-e mai ușor, „trec rampa“ — cum se zice — mai repede. Dar e îngrozitor de periculos. Cum scapi hăturile, ai dat de dracu'. Nu-i vorba, aplauzele vin și-așa, uneori vin chiar cu duiumul, dar harul — harul ăla sfânt și adevărat — nu mai are ce căuta în treaba asta. Mi-e frică de zona asta și o ocolesc cât pot, chiar cu riscul de a fi zgîrcit cu publicul, poate chiar și de a-l dezamăgi. Uite, alaltăieri, după spectacol, voi ați plecat pe la casele voastre, sau mai știu eu pe unde, dar eu am plecat la Vaslui, unde fusesem chemat de urgență să-l înlocuiesc pe Dem Rădulescu într-un spectacol cu frații Dolănescu. M-am dus, ce să fac ? Vorba lui nenea Iancu — „familie mare...“.

— Știu urmarea ! Și ?

— Și... N-a fost simplu. Nu mai zic de stație, care la mine nu mergea, dar era curată stereofonie când cântau Dolăneștii. I-am prins eu pîn' la urmă (pe spectatori, nu pe Dolănești), dar, ce chin ! Altceva așteptau ei. Dacă ar fi fost Dem Rădulescu, ar fi căzut tavanul de aplauze. Cu mine — mai pe sponci. Altă dată nu mai fac.

— Spune-mi atunci care sînt rolurile, genul de roluri în care te simți tu cel mai bine.

— Știi și eu... ? Cel din **Poveste de iarnă**, pusă în scenă de Cătălina Buzoianu, sau... Îți mai aduci aminte de **Ar-**

De două ori Alecsandri : un travesti în „Iașii în carnaval” (alături de Silvia Popa) ; și în rolul Guliță din „Chirița în provincie” (cu Doina Deleanu)

den... de la Piatra Neamț, în regia lui Andrei Șerban... ? Ei, și acum mi-aș juca rolul — cu toate că era destul de neînsemnat — cu aceeași plăcere ca și atunci. Cu aceeași plăcere joc, astăzi — după atîta timp —, **Jurnalul unui nebun**. Crede-mă...

— **Te cred.**

— Nu glumi, vorbesc serios. Nu înțelegi că nu sînt actor de comedie ? Crede-mă, deci, de fiecare dată cînd joc **Jurnalul unui nebun** descopăr o altă fațetă a rolului, fiecare reprezentație — pentru mine, în primul rînd — este un alt miracol. Poate că se observă și din sală asta. Îmi pare rău că n-ai venit să mă vezi din nou.

— **Și voi l-ați programat la o oră imposibilă, la 9 dimineața...**

— Află că la spectacolul ăsta, la care au fost foarte puțini spectatori, mai mult colegi...

— **În chestia cu colegii nu te mai cred.**

— Ba să mă crezi, că așa e la noi, în Iași. La spectacolul ăsta, care n-a fost anunțat public, am primit cel mai frumos cadou din viața mea. L-am jucat la rugămintea lui Miriam Răducanu și a lui Mirel Ilieșiu, care nu-l văzuseră, dar au ziseră tot felul de lucruri, cam bune, despre el. Mi se pare că și din cauza ta, nu ?

— **On passe et on relance... Și cadoul ?**

— Cînd s-a terminat **Jurnalul...** Miriam a venit la mine și mi-a spus că se simte obligată să-mi dăruiască un spectacol. Și, după cîteva ceasuri, a dansat pentru mine și pentru — iarăși ! — colegii mei un spectacol întreg, extraordinar. Ar fi superb să ne facem mai des cadouri de astea, unul — altuia !

— **Vino mai des prin București, să ne faci și nouă cadouri !**

— Păi, cum ? Că nici la televiziune, nici la Buftea, nu se prea înghesuie după mine. Mi-a promis Mărăscu, după

Bună scara, Irina, că nu mai face film fără mine. I-am promis și eu, că nici eu fără el. Eu m-am ținut de cuvânt.

— **Vino de tot.**

— **A, nu, asta nu!** La Piatra, m-aș mai întoarce, dar cu Bucureștiul n-am treabă. Rostul meu nu-i acolo. Aș veni așa, câte-o seară, la o întâlnire „de daruri“, cum vorbeam... Ce-ar fi, de exemplu, dacă ne-am aduna luna, când sîntem liberi, la „Majestic“, actori din toată țara, începînd cu Beligan și ne-terminînd cu mine, și-am arăta — fiecare în cinci-zece minute — ce credem noi că facem mai bine în momentul ăla? Ce „parada vedetelor“ ar ieși...

— **Dionelule, ești utopic!**

— **Ei bine, sînt. Dar nu e nimic de rîs în asta. Așa ar trebui să fie. Sigur — dac-ar fi vorba doar de vedete — eu ar trebui să mai aștept la coadă.**

— **Dionică, n-o face pe modestul, că iar nu te cred.**

— **Ce vrei, și eu ca Iov, mitoman...**

— **Suferim împreună... Ce să fac, tu ai adus din nou discuția la Iov și la Față-n față cu teatrul. Spune-mi, nu crezi că aici a fost o greșeală de distribuție, că tu trebuia să joci rolul lui Teofil Vâlcu, și viceversa?**

— „Viceversa“ ăsta al tău o să mă strice cu Vâlcu și n-am nici un chef. N-ai decît să-l întrebi pe el, dar nici el n-o să-ți răspundă, pentru că nici el nu vrea să se strice cu mine, și nici cu Mirel Ilieșiu. Iar D. V. (adică eu), T. V. și M. I. nu vrem să ne stricăm cu M. R. I. (adică directorul), care a aprobat așa distribuția, și ne mai face rost din cînd în cînd de-o rață, împușcată de... Iar M. R. I. n-are nici un interes să se strice cu...

— **Am înțeles, las-o baltă. Cîți ani implinești, Dionisie Vițcu?**

— **Douăzeci de ani de teatru. Restul — nesemnificativi, dar foarte importanți pentru mine. Atunci a decis subconștientul meu că voi deveni actor.**

Dinu KIVU

În Agamiță Dandanche, din „O scrisoare pierdută“ de I. L. Caragiale. Partener, Marcel Finchelescu

